

Tisková zpráva, Praha, 7. 7. 2021

Dokumentární portrét legendy moderní architektury vstupuje do kin
ALVAR AALTO: ARCHITEKTURA EMOCÍ

"Proč se spokojit s obyčejným, když můžete stvořit ráj?" říkal Alvar Aalto, jeden z nejvýznamnějších architektů 20. století. Jeho práce patří do zlatého fondu moderní architektury a dočkal se tolika kopií, že aspoň malý kousek inspirovaný jeho prací má doma mnoho z nás, aniž to tuší...

SYNOPSIS:

Jak přemýšlel a tvořil jeden z nejvýznamnějších moderních architektů Alvar Aalto?

Podmanivá filmová výprava proniká do kreativních procesů slavného Fina, v jehož díle se prolíná funkcionalismus s organickým designem inspirovaným přírodou. Film poprvé odhaluje intimní milostný příběh Alvara a jeho ženy, architektky Ainy Aalto, která byla nepřehlédnutelnou součástí jejich tvůrčího dua. Spolu s tvůrci navštívíme jejich ikonické budovy rozmístěné po celém světě – od rodného Finska, přes Rusko, New York, Paříž nebo Benátky...

TRAILER: [Aalto: Architektura emocí \(2021\) CZ HD trailer - YouTube](#)

V kinech od 9. 9. 2021

Režie: Viirpi Suutari, Finsko 2020, 102 min.

INFO: [Aalto: Architektura emocí | Artcam Films](#)

SLOVO AMBASADORA FILMU, KURÁTORA ONDŘEJE HORÁKA

„Dokument Alvar Aalto: Architektura emocí vypráví nejen o tomto výjimečném architektovi, ale poodhaluje i méně známou skutečnost, jak významný vliv na jeho práci měly jeho dvě životní partnerky,“ říká kurátor a výtvarný teoretik Ondřej Horák. „Alvar Aalto se narodil na konci 19. století, všechny jeho práce vznikly v následujícím 20. století, ale až dnes, v 21. století, se jeho dílo stává globálním fenoménem. Aaltova práce se dá označit jako nadčasová a v tomto případě to není jen prázdná fráze. Kolik architektů nebo designerů může říct, že se osmdesát let od prvního prototypu bude celosvětově vyrábět nábytek inspirovaný jejich prací? Ve chvíli, kdy můžeme obdivovat originály Aaltem navržených křesel či židlí třeba v expozici slavné newyorské galerie MOMA, si zároveň můžeme o pár ulic dál koupit v IKEA totožné (jen daleko levnější) kopie původních děl. A stejný kus nábytku si koupíme v Praze, Brně nebo Ostravě.“

„Alvar Aalto je fenomén. Jeho tvorba je dodnes předmětem zájmu jak odborné, tak laické veřejnosti. Aaltovy stavby se pietně opravují, originály designových prvků jsou vystaveny v respektovaných muzeích po celém světě nebo draze nabízeny v aukcích. Bez nadsázky lze říct, že částí jeho tvorby jsme všichni každodenně obklopeni. V Aaltově muzeu, které sídlí – jak jinak – v jím navržené budově v Helsinkách, je možné vidět originály interiérových prvků, které

mohou v nejmladší generaci návštěvníků vzbudit údiv. Díky švédskému nábytkovému řetězci IKEA (založenému v roce 1943), který se rád inspiruje díly světových designerů, dodnes intenzivně vnímáme Aaltův odkaz a způsob uvažování o architektuře a designu. Jen málokdo z nás ví, že židlička Frosta, kterou máme v předsíni nebo třeba u stolu v kuchyni, je vlastně kopií Alvarovy židle č. 60 z roku 1933. Nebo že ze stejného roku pochází Alvarovo křeslo z ohýbaného dřeva, která IKEA nabízí pod názvem Poäng.“

Celý text Ondřeje Horáka k volnému použití (s uvedením zdroje) najdete na webu:

[Fenomén Alvar Aalto | Artcam Films](#)

Ondřej Horák

Kurátor a umělecký teoretik, autor řady výstavních, vzdělávacích a sociálně angažovaných projektů. Za publikaci Proč obrazy nepotřebují názvy získal (společně s J. Frantou) ocenění Magnesia Litera. Je zakladatel vzdělávací platformy Máš umělecké střevo?, byl realizátorem doprovodného programu Ceny Jindřicha Chalupického (2011–15), vedoucí doprovodných programů tranzitdisplay (2014–16) a Galerie Rudolfinum (2016–17), iniciátor projektu Artpark (2016). Autor a moderátor řady debatních pořadů, např. Křeslo pro hosta (MeetFactory 2010-11) nebo pořadu UM! na TV Stream (2016–2018). Je autorem publikací např. Proč obrazy nepotřebují názvy (2014), Průvodce neklidným územím 1, 2 (2016, 2018) nebo Hrdinové 1, 2 (2017, 2019). Autor scénáře a moderátor dokumentu České televize Průvodce výtvarným územím (2019).

SLOVO REŽISÉRKY

„Film o Aaltovi mi léta zrál v hlavě,“ říká Viirpi Suutari. „Jeho knihovna postavená roku 1965 v mém rodném městě Rovaniemi se stala v dětství mým odpoledním útočištěm. V sedmdesátých letech jsem se tam po škole trmácela v mrazu nebo vánici. Táhlo mě to tam za knížkami, ale fascinovalo mě i tamější prostředí. Dodnes si vybavuji dotek dlaně na kroucené měděné klíce na vstupních dveřích a přechod do teplého, vstřícného prostoru. Vzpomínám si, jak mě bavilo jezdit prsty po zdi z vroubkovaných keramických dlaždic. A Aaltovy kožené sedačky a měděné

lampičky působily luxusním dojmem. Cítila jsem se jako boháč, ačkoliv jsem pocházela ze skromných poměrů. Knihovna byla demokraticky pro všechny, dokonce i pro mě.

Dokonce už tehdy jsem podvědomě cítila, že mám na dosah zvláštní, neokázalou krásu. Lze říct, že Aalto byl architektem senzuality a emocí, možná i erotický architekt, na jehož stavby se nejen hledí, ale také se hladí – a ony oblažují okolí svým lidským měřítkem.

Poté, co se Aalto vzdálil od čistého funkcionalismu a vytvořil si vlastní, ne tolik omezený a spíše organický styl, dokázal vybudovat své nejlidštější stavby, jako je Villa Mairea. Jde o soukromý dům, kde vzal prožitek lesa a umístil do doprostřed obývacího pokoje. Měl jistou „lesní moudrost“, žádné romantické výplody mysli, ale racionální porozumění koexistence přírody a lidstva. Chtěla jsem o Aaltových natočit film, protože můj dětský vjem z Aaltových prostorů formoval mé představy o estetické harmonii a dobré architektuře. Také jsem si uvědomila, že nikdo dosud souhrnný film o Aaltových neudělal.

Začala jsem snít o filmu, který by byl o kráse, ale také o poničené lidskosti, hravosti a šarmu.

Chtěla jsem poznat Alvara Aalta coby člověka a povahu jeho dvou manželek – architektek Aino a Elissy Aaltových. Chtěla jsem vědět, jak pracovali a čeho dosáhli. Jak se milovali a jak společně tvořili. Jak založili Aaltův styl a obchod s designovým nábytkem Artek, symbol splněného snu.

Aaltova rodina mi dovolila přečíst jeho korespondenci, která mi s řadou rozhovorů pomohla pochopit osobnost Aaltů.“

Virpi Suutari

Narodila se v roce 1967, žije a pracuje v Helsinkách jako filmařka a producentka. Je členka Evropské filmové akademie a držitelka čestného doktorátu na University of Lapland. Oceňovaná filmařka je známá svým osobním filmografickým stylem a emotivním vyprávěním. Její filmy se promítaly po celém světě. Snímek Idle Ones (2002) byl nominován na nejlepší evropský dokument (EFA). Suutari získala několik cen Best Nordic Documentary. Její poslední film Entrepreneurs se objevil ve výběru Masters na IDFA 2018. Virpi třikrát získala národní cenu Jussi (finský Oscar). Pracuje s nejlepšími filmovými profesionály, krom jiného se střihačem Jussi Rautaniemi, který sestříhal mezinárodně uznávané filmy, jako například Nejšťastnější den v životě Olliho Mäkiho (cena Un certain regard - Cannes 2016).

INFO: [Aalto: Architektura emocí | Artcam Films](#)

FOTO ke stažení:

<https://artcamfilms.capsa.cz/>

Login: Artcam2020

Heslo: dobrefilmy

PRESS KONTAKT:

Hedvika Petrželková

hedvika.petrzelkova@artcam.cz, +420 776 167 567

www.artcam.cz

Film uvádíme do distribuci ve spolupráci s galerií [Telegraph](#)